

Mads Føk er et uafhængigt kommunikationsorgan for de studerende ved mat-fys faggruppen på Aarhus Universitet

Mads Føk finansieres af Studienævnet for 2-fagsuddannelser og udkommer 9 gange om året (afhængig af stofmængden!), som regel (altid) på fredage.

Uopfordrede indlæg modtages meget gerne, og de behøver ikke nødvendigvis være indskrevne (men det ses gerne). Vi ser helst at indlæg afleveres som ASCII-tekst; enten i $\text{\LaTeX}2_{\epsilon}$ format eller som ren tekst.

Indlægene må gerne fremstå anonyme i bladet, men redaktionen skal vide, hvem der har skrevet dem. Skriv derfor navn og kontaktadresse på de indlæg, du afleverer!

Indlæg afleveres i Mads Føk's postbox på Matematisk Informationskontor, i Mads Føks postkasse ved Mat.Kant., afleveres til et af de nedenævnte redaktionsmedlemmer eller sendes til madsfoek@mi.aau.dk pr e-mail. Hvis man vil være sikker på, at indlægget kommer med i det førstkomende nummer, skal det afleveres før deadline (normalt fredag før klippe-klistre (står på kalenderen)).

Mads Føk har kontor i B11.

Indholdsfortegnelsen:

1. Forsiden
2. You're looking at it
3. Leder
4. Føk for Fight
6. Studenterrådet
8. KTP Tegner
9. Die Theater Klike
10. Jul i Føk
13. TK & Sporvejene
15. Studentermøde
16. UNF
19. Saks fra Science
20. Nyt fra MFSR
23. Saks fra Ingeniøren
24. Georg Gearløs
26. Føk Novelle
30. KTP Tegner
31. Leksikalt
32. Kalenderen

Mads Føk kan afhentes gratis følgende steder fra udgivelsesdagen og en uge frem:

Matematik: Ved Mat 11 opslagstavlen

Datalogi: På postboxene på R0

Fysik: På skranken udenfor informationen

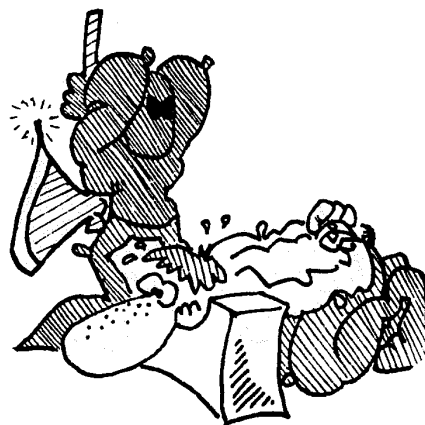
Kemi: Ved siden af informationen

Derefter v. henvendelse til et redaktionsmedlem!

Redaktionen :

Thomas Fangel	Mat/Fys	Ansvarshavende
Kristian Støchkel	Fys/Mat	$\text{\LaTeX}$ niker
Kristian Pedersen	Dat/Mat	Tegner
Torben LauritZEN	Fys/Mat	Lex Red
Rasmus Kjær Ursem	Dat/Mat	Reporter
Hans Solgaard	Dat/Mat	Reporter
Peter Kaidin Frederiksen	Mat/Kem	Reporter
Signe Seidelin	Fys/Kem	Ny reporter

Copyright Mads Føk 1997

Ånden der blev væk

Sammen med 3 andre matematikstuderende har undertegnede nogle gange i løbet af det snart afsluttede semester fortalt gymnasieelever på besøg på Matematisk Institut om det at studere på universitetet i almindelighed og om matematikstudiet i særdeleshed. Når vi er nået ud over det faglige, har vi talt lidt om, hvad det også er at studere på universitetet: et godt socialt liv, fester, diskussioner og samtaler på et udfordrende intellektuelt niveau med andre universitetsstuderende og et væld af foredrag og kulturelle aktiviteter. Personligt har jeg forsøgt at give dem et billede af universitetsverdenen, som jeg har det i mit eget hoved: et sted der ved sin blotte eksistens inducerer et væld af aktivitet og engagement på tværs af fagene, en katalysator for en ideverden og -rigdom som ikke findes på andre institutioner.

Men jeg må indrømme, at jeg på det seneste er kommet i tvivl; er det et korrekt billede af den universitetsverden jeg selv oplever? Er det ikke blot et historisk efterslæb fra den tid, hvor universitetsverdenen havde en fælles identitet? Hvor mennesker med en universitetsuddannelse følte en samhørighed skabt af deres fælles akademiske baggrund? Der var engang, da der eksisterede en sådan akademisk ånd, som var til stede overalt i universitetsverdenen og gav et fællesskab og en identitet på tværs af de faglige skæl. Det er heri hele ideen med et universitet ligger.

Det forekommer mig, at denne ånd ikke eksisterer i dag. Forstå mig ret: dette er ikke et angreb på fagligheden på fakultetet. Det er mit indtryk, at det faglige niveau er meget højt, og såsnart et arrangement har et fagligt islæt, er der ingen problemer med opbakningen omkring det. Men ind imellem kniber det med opbakningen omkring aktiviteter, der intet fagspecifikt har i sig. F.eks.

KuFo's korarrangement den 5.12. i kantinen. Der var et meget lille antal studerende fra fakultetet til stede til det arrangement, og havde det ikke været fordi de to kor sammen med deres egne medbragte tilhørere fyldte godt op, havde arrangementet været tæt på en fiasko.

Med den danske Jantelov og tendensen til straks at beskyjde en kritisk konstatering for elitær højrevethed må jeg hellere straks skrive, at dette heller ikke er en påstand om, at fakultetets studerende bærer kulturelle skyklapper. Altså forstået på den måde at et arrangement uden det mindste faglige indhold er et dårligt arrangement, som man ikke deltager i. Jeg har ikke den mindste baggrund for at konstatere noget sådant. Hvad jeg forsøger at påpege er, at de studerende for en meget stor del retter blikket væk fra universitetet, når der skal vælges hvad den overskydende tid skal bruges på. (Der er selvfølgelig også den mulighed, at det er de samme Tordenskjolds soldater, der er de eneste, der ikke bærer disse skyklapper, men det nægter jeg at tro.)

Der kan trækkes en tråd fra det ovenstående til den igangværende debat om et Studium Generale (læs artiklen side 6), for det er vel det, det handler om: en mangel på universitær identitet, en følelse af et akademisk fællesskab skabt af et sæt fælles tanker. Hvis det ikke er muligt at genskabe denne akademiske ånd, er der ikke langt til den tanke, at pointen med et universitet er væk, for uden et fællesskab er der vel ikke meget andet tilbage af universitetet end, at de respektive fakulteter ligger samlet i den samme park og har fælles ledelse?

På redaktionens vegne
Fangel

ET need not be worried!

Til foredrag med Jeff Hangst

Et af efterårets TÅGEKAMMER arrangementer var foredraget om antistof onsdag d. 27.11. Foredragsholderen var Jeff Hangst fra fysik, og da undertegnede var bekendt med Jeffs evner som underholdende forelæser, mødte jeg op i Auditorium F med forventninger om et foredrag med høj faglig værdi, men præsenteret med et konstant smil på læben og en meget uhøjtidelig indfaldsvinkel. Tilsyneladende havde andre fået den samme ide, idet auditoriet var godt fyldt op. Åbenbart havde TÅGEKAMMERET fået fat i en foredragsholder, der trak publikum til.¹

Jeff lagde ud med en kort præsentation af sig selv. Den gik mere på den afdeling af IFA han arbejder for, ACAP, end på ham selv. På en slide viste han logoet for ACAP: nogle delfiner omringet af et atom. Hvilken betydning dette har er vist klar for enhver, men Jeff kom med den alternative forklaring at det måtte betyde: Nuke the dolphins! Dernæst talte han lidt om det referat, der havde været på plakaterne, hvilket mere eller mindre havde følgende ordlyd: “Do you want to strap yourself into something run by an antimatter engine?”. Når NASA skal bygge rumfærger og raketter udbydes de til licitation og det selskab, der kommer med det billigste tilbud, bliver som regel vinderen. I den anledning har en astronaut udtalt, at “You have to be brave to strap your ass into something built by the cheapest bidder”. Jeff forklarede begrebet “to strap”: når astronauter sendes op i rummet, får de en “sikkerhedssele” på, der består af 16 “straps” der holder astronauten fast – ifølge Jeff er det fordi, det så er lettere at finde astronauten igen, når skidtet spræn-

ger i luften!

Efter denne oplagte indledning gik han over til det egentlige foredrag, startende med en indledende slide med titlen: Jeffs mysterier om Universet. Det var dog klart, at den første slide var endnu en af den type slides, der blot var med for at underholde. Teksten på den var: “Question 1: What do women really want?”, og dernæst: “Question 2: Would it matter if we knew?”² Jeff undskyldte denne slide med, at det vist var et andet foredrag og fandt så den rigtige frem med teksten: “1a) Why is the universe made of matter? 1b) Does anything fall up?”

Den historiske indledning til emnet startede med en slide med teksten “What is antimatter, and whoever thought up such a ridiculous name?” Svaret på det sidste spørgsmål er Dirac, der fandt på ideen om antistof som negative løsninger til ligningen fra relativitetsteorien, der relaterer en partikels impuls, masse og energi: $E^2 = m^2c^4 + p^2c^2$. Som en analogi til dette kom Jeff med “the Farmer Brown paradox”: Hvad gør du, hvis landmanden Brown kommer og beder dig om hjælp til at pløje en kvadratisk mark på 10.000 m²? Jeffs forslag, til hvad du gør, var som følger: Først nægter du at udføre fysisk arbejde, dernæst tilbyder du at hjælpe med matematikken:

$$L^2 = 10.000 \text{ m}^2 \Rightarrow L = 100 \text{ m}$$

Nu spørger Brown så: “Hvorfor ikke $L = -100$ m. Til dette er der i følge Jeff tre mulige reaktioner: 1. Forsvind hurtigst muligt, Brown er en skræmmende fyr. 2. Fortæl ham, at den løsning ikke er fysisk. ³ 3. Den tredje mulighed er mere subtil: Tænk hårdt over

---

¹For dette skal der lyde ros til TÅGEKAMMERET og NF.

²Den opmærksomme læser vil nu nok have gættet, at foredraget foregik på engelsk!

³her kom Jeff så med den næsten obligatoriske matematiker vits: hvis du var matematiker ville du være håbløst fanget af problemet i flere uger, men fysikere ved, at der findes en fysisk verden!

problemet, og kom så med et svar, som revolutionerer den måde, man tænker over sådanne problemer. Denne analogi illustrerer på fin vis, hvilken revolutionerende ide det var, at finde på at acceptere de negative løsninger til ligningen som værende fysiske. Men det har vi muligvis svært ved at forstå i dag, hvor enhver Science Fiction-serie med respekt for sig selv på en eller anden måde bruger antistof.

Men hvad er da det fantastiske ved antistof? Svaret er – set med medie- og Science Fiction-øjne – energi! Antistof giver ved annihilation med stof en frygtelig masse energi. Dette illustrerede Jeff ved, at sammenligne med den mængde energi man får ud ved andre processer, men først definerede han lige energi som “kapaciteten til at sprænge ting i luften”! Og enheden for energi: megaton (TNT)! – Men han ville dog benytte enheden eV i stedet.

Kemiske processer – f.eks. forbrænding – giver typisk 1 eV pr. atom. Fission af Uran-235 giver 200 MeV pr. atom. Komplet forbrænding af 1 kg uran vil således svare til forbrænding af ca. 2500 tons kul, hvilket svarer til Århus’ energiforbrug i løbet af en dag. Annihilation af protoner og antiprotoner giver ca. 1.9 GeV pr. begivenhed, altså ca. 10 gange så meget energi pr. begivenhed som ved fission af uran. Problemet er så bare, at meget af energien ved processen omsættes til eksotiske ting såsom π -oner med relativistiske hastigheder, og energien bundet i disse eksotiske ting er det meget svært at “få fat i”.

For at svare på spørgsmål 1b ovenfor kom Jeff nu ind på symmetrier i fysikken. Man mener, at universet er invariant under bestemte operationer. De operationer han nævnte er C, ladningsombytning, P, paritet (kan forstås som en ombytning af højre og venstre) og T, tidsomvendning. Før i tiden troede man, at universet var invariant under hver af disse operationer, men man har konstateret, at dette ikke er korrekt. I stedet mener man, at universet er invariant under

CPT, altså de tre operationer udført samtidigt. Dette har som konsekvens, at antistof opfører sig som stof, altså er der ikke noget, der falder op!

Hvis man kan lave antistof, kan man altså også teste teorien om CPT-invarians. Hvordan produceres antistof så? I første omgang skal man have lavet nogle antiprotoner. Dette er i sig selv en meget kompliceret proces. Jeff viste billeder af acceleratoerne på Fermilab, hvor man bl.a. har produceret antiprotoner. Dette gøres i princippet ved at skyde en 120 GeV protonstråle ind mod noget metal, og så observere hvad der sker. (Jeff sammenlignede det med at køre et højhastighedstog ind i en betonmur. Der sker så en hel masse ting, og ind i mellem kommer der en Boeing 747’er ud!) Man fanger så antiprotonerne i en anti-proton-akkumulator. Dette er også en yderst kompliceret proces, der har indbragt en Nobelpris. Og udstyret, man bruger, er vanvittigt dyrt: Akkumulatoren koster f.eks. 100 millioner US\$. På CERN har der også været udført sådanne eksperimenter og faktisk har de produceret de første 11 antihydrogen atomer, men processen er yderst kompliceret og fysikerne må skuffe medierne: der er meget langt til kommerciel antistof-produktion, deraf overskriften, der hentyder til den lange vej, der er, før interstellare antistofdrevne rumskibe er en realitet.

Jeff sluttede sit interessante og meget underholdende foredrag af med at omtale de eksperimenter, der foregår her på universitetet i samarbejde med andre universiteter rundt omkring i verden, og dernæst omtalte han eventuelle tekniske anvendelser af antistof. Dette er med dagens teknologi umuligt, når man tager effektiviteten af produktionen af antistof i betragtning: den er 10^{20} til 1. Med andre ord: hvis man bruger alt det fossile brændstof på Jorden og arbejder i ca. den tid universet har eksisteret, vil man ende med et antistofbatteri, der kan drive en bil 1500 km! Så der er langt til Star Wars...

/Fangel

Studium Generale

af Peter Sehestedt

Medlem af konsistoriums Studium Generale
Udvalg

Studium Generale udvalget afslutter til januar i første omgang sit arbejde. Dets levetid udløber. Men der er sat en proces i gang, som sikkert ikke vil stoppe her, og da den kan få stor betydning for universitetets fremtid (og ikke mindst Studenterrådets egen) opfordrer jeg de studerende til at interessere sig seriøst for den.

I det følgende skitserer jeg kort forløbet, det sandsynlige resultat og de mulige konsekvenser. Jeg regner iøvrigt selv med at være tilstede ved jeres næste Fællesrådsmøde, og jeg besvarer ved den lejlighed gerne et hvilket som helst spørgsmål.

Udvalgets arbejde

Udvalget har afholdt meget få møder: til januar vil der være afholdt 4 møder ialt. Der har derfor heller ikke været tale om en ægte kulegravning eller en tilbundsgående undersøgelse, men om et forsøg på at komme *lidt videre* med idéen om et Studium Generale. Der er blevet afholdt en høring, hvor de lokale studienævn fik tilsendt de spørgsmål, som i øvrigt stod i det kommissorium, som Rektor havde udarbejdet. Svarene var meget kortfattede og bar præg af, at man havde tænkt lige så lidt over sagen som selve udvalget på det tidspunkt.

Udvalgets medlemmer var dog alle interesserede i idéen, og mente, at der var god grund til at tale om en mangel på et fælles universitært tankegods på alle niveauer (på institutter, på fakultetet og ikke mindst på det universitære plan). Og yderligere blev fraværet af identitet også understreget (Hvad vil det egentlig sige at gå på Universitetet?).

Men udvalget har jo været tvunget til at producere et eller andet på den korte tid,

og i den forbindelse spiller formanden – dekan André Wang Hansen fra Humaniora – en afgørende rolle, da han skriver det “responsum”, som Konsistorium til sidst får. Og faktisk er hans oplæg ikke dårligt, hvis det bliver tolket rigtigt – og netop her ligger udfordringen for Studenterrådet.

Det sandsynlige resultat

Udvalgets formand har tænkt sig at Konsistorium skal arbejde videre med to modeller: en minimums- og en maximumsmodel.

Maximumsmodellen er ikke blevet klart defineret, men er mere et udtryk for at hvis et Studium Generale reelt skal realiseres, så kræver det ekstra studietid fra undervisningsministeren (et semester er blevet nævnt). Flere i udvalget forestillede sig i den forbindelse, at der blev indført en fælles studieintroduktion på et kvart semester (eventuelt med en slags eksamen); det sidste kvarte semester skulle så bruges på valgfrie Studium Generale-seminarer senere i studiet. Det er dog vigtigt at understrege, at ingen lagde sig fast på noget, da de erkendte, at de havde meget lidt viden på nuværende tidspunkt. Enig var man dog om den kendsgerning, at inden for de nuværende rammer kunne man aldrig realisere et nyt “fælles universitetsfag”: det er den tanke, som maximummodellen er udtryk for.

Minimumsmodellen var så det realistiske bud på, hvad man straks kunne gøre. I minimumsmodellen skulle flere aspekter fra et Studium Generale blive introduceret – især af frivillighedens vej. Modellen koncentrerer sig om studieintroduktionen for rus’ere, og foreslår at den bliver udvidet med cirka en uge, i hvert fald skulle der integreres et universitetsplan ind på de eksisterende studieintroduktioner med forelæsninger om universitetets historie og idégrundlag. Derudover kunne man også behandle andre aspekter som de

etiske, kulturelle, politiske etc.

På nuværende tidspunkt er denne model ved at blive udarbejdet, og jeg prøver selv at få så meget indflydelse på den som muligt. Ud over introdelen bliver der i hvert fald tale om oprettelsen af en universitetsforelæsningsrække, som studerende frivilligt kan komme til, og en bedre koordinering af den gensidige inspiration mellem fagenes egne videnskabelige introduktioner og videnskabsteoretiske fag. Men der kunne tænkes mange andre forslag, som ad frivillighedens vej kunne bidrage til en generel oplysning og særligt til mulighederne for diskussion blandt studerende af de idéer, som ligger til grund for Studium Generale.

Jeg vil her gerne understrege, hvad jeg også har gjort på udvalgets møder: Det er essentielt, at de studerende bliver oplyst om baggrunden for idéen om et Studium Generale og også måske får mulighed for at diskutere den inden en maximummodel overvejes. Processen skal demokratiseres, så alle kan bidrage med deres viden om problemerne, så maximummodellen – når den forhåbentlig kommer – tager hensyn til alle forskellighederne på Universitetet.

Demokratiseringen er noget, Studenterrådet må kæmpe for og selv aktivt støtte. Minimumsmodellen er i den sammenhæng det ideelle redskab, og derfor anbefaler jeg den.

Konsekvenser for Universitetet og Studenterrådet

Selvom minimumsmodellen kun bliver realiseret i første omgang – hvilket jeg i øvrigt udfra ønsket om en demokratisk debat ikke beklager – så kan det være en begyndelse til noget meget stort på Aarhus Universitet.

Studium Generale betyder nemlig ikke kun indførelsen af et nyt fag (med maximummodellen) eller bare et nyt element i studieintroduktionen (med minimumsmodellen) men

en generel forandring af universitetskulturen i retning af en større bevidstgørelse af, hvad det vil sige at gå på universitetet. Universitetet vil sikkert få en større opmærksomhed fra de studerendes side, og man kunne forestille sig, at de dermed ville give det studenterpolitiske arbejde for bedre studievilkår med videre en langt større opmærksomhed. Med maximummodellen ville de også få et lille pusterum, som ville give dem muligheden for at orientere sig bredere på universitetet.

Jeg mener, at et Studium Generale også kunne gavne demokratiet på Universitetet (det ville fx være mere naturligt, hvis studieintro'en også understregede værdien af det delvist demokratiske styre indenfor universitetet). Derudover er idéen om et Studium Generale (eller et Fælles Universitetsfag) en særdeles god idé udfra et større kulturelt og samfundsmæssigt synspunkt. Der er mange gode og presserende grunde til at begynde at tage denne idé alvorligt.

Anbefaling

Jeg anbefaler personligt – i øvrigt med støtte fra min baggrundsgruppe – minimumsmodellen udfra den betragtning, at det er et godt første nødvendigt skridt for at oplyse og engagere flere studerende i sagen. Vigtigt bliver det så at holde gang i diskussionen om en større reform.

Jeg opfordrer alle til at intressere sig for sagen, for ellers risikerer vi, at Studenterrådet ingen indflydelse får, eller at Studenterrådet indtager en unødvendig skeptisk og defensiv holdning når, beslutningerne skal træffes.

Peter Sehestedt studerer Statskundskab, og er Studenterrådets repræsentant i Studium Generale udvalget. Ovenstående er hans oplæg til Fællesrådet.

MFSR

En Naturlig Jul

Mit navn er Jens Ulrik Lehman, jeg er 52 år og ansat ved Dansk Teknologisk Institut i Afdelingen for Hverdagsteknologi. Jeg har en kandidatgrad i matematik og fysik og har bifag i datalogi .

I mange år har jeg været meget optaget af de videnskabelige – specielt de naturvidenskabelige – aspekter af julen. I al juleræset er der mange aspekter af julen, som den store masse overser, selv om de ligger lige for. Jeg ser det derfor som min pligt at udbrede kendskabet til disse emner, der utvivlsomt vil føje en helt ny dimension til det at fejre jul. I det følgende vil jeg fortælle om mine egne oplevelser og opdagelser omkring julen.

I modsætning til formodentligt alle andre har jeg julen inde på livet hele året. Når andre i maj og juni tænker på eksamen, sol, sommer og letpåkædte piger på stranden, begynder jeg at justere og klargøre mine apparater, så jeg kan være parat når de første tegn på julens komme viser sig. Ja, normalt mærker man dem ikke, disse sære årstidsafhængige elementarpartikler, julitronerne som jeg har kaldt dem, for man påvirkes mindre af dem jo ældre man bliver. Men børn fungerer som ganske gode detektorer for partiklerne. I 1994 påviste jeg dem så tidligt som i midten af august ved brug af et overforkælet enebarn fra Hellrup, men siden har resultaterne ikke været så gode. Detektorerne viser dog tydelige udsving i slutningen af oktober, når de første julekataloger kommer.

Fra dette tidspunkt og frem til jul er jeg travlt optaget. Jeg forbereder mig til selve den store dag og klargør de forsøg og tekniske installationer, jeg har fundet på til dette års højtid.

Et højdepunkt i tiden op til den 24. december er fremstillingen af julelækkerierne og julepynten. En del af min glæde og tilfredsstillelse ved julen får jeg gennem den mulighed, den giver mig for at lære mine børn og de-

res venner om naturvidenskaben. F.eks. når vi laver småkager. Vaniljetori er min favorit – den giver mig anledning til at fortælle om geometri: flader i rummet, krumning, krumningslinjer, geodæter og meget andet. Det har altid irriteret mig, at danske vaniljekranser kun var halve tori, så for nogle år siden fik jeg fremstillet en speciel vaniljetorusplade, så vores krans ikke står tilbage for amerikanernes doghnuts, som med deres perfekte torusform har været et konstant misundelsesobjekt for mig. Også konfekten er et højdepunkt. Der findes virkelig ikke noget bedre materiale, der er bedre egnet til at illustrere homeomorfe mængder med end marcipan. Så mine børn har ikke svært ved at forstå, hvorfor min bror (der er topolog) ind i mellem hælder kaffe over vaniljekransene og forsøger at spise sit krus.

Fremstillingen af julepynt er endnu en anledning til at illustrere matematikken med eksempler. Så hjemme hos os producerer vi alle mulige polyedre og flettet julepynt af en karakter, som næppe kan findes andetsteds. Efterhånden er det også blevet lidt af en sport hvert år at producere en julestjerne med en endnu større rotationsgruppe end hidtil. Faktisk er det lykkedes min yngste søn at lave en stjerne, hvis rotationsgruppe indeholder rotationsgruppen for en regulær 17-kant. Desuden har jeg benyttet lejligheden til at lære dem lidt Galois teori, så vi nu kun fremstiller pynt, der kan fremstilles med passer og lineal (og dog også noget lim). I samme genre er tidspunktet for juleguirlandernes ophängning, hvor jeg går ned i byen med børnene og viser dem grafen for den hyperbolske cosinus.

I dagene lige op til jul har jeg voldsomt travlt. Årets juletræ skal hentes og jeg skal have gjort nogen studier af træets fraktalstruktur. Julegaverne skal pakkes ind og dette er bestemt ikke nogen simpel sag. Jeg har

gjort nogen studier af julegaver og fundet frem til visse målelige data, der beskriver rene gavers indhold (jeg kalder gaver, der ikke er pakket ind på en måde, hvor der ikke er gjort noget særligt for at indholdet ikke kan gættes for rene): naturligvis form og masse, forholdet mellem gavens raslen og dens blødhed, og så er der dataene, der opsamles ved at lade gaven falde på gulvet fra en højde af 1.5 meter – dette kan enten være et forfærdet skrig fra giveren eller en ildevarslende lyd fra gaven, hvis giveren ikke reagerede hurtigt nok. Denne opdagelse, at gaver er karakteriseret ved visse forholdsvis enkle data, er nok den jeg fortryder mest, at jeg har offentligt-gjort. Hvert år får jeg efter jul vrede breve fra forældre, hvis jul er blevet ødelagt fordi, børnene gættede gavernes indhold. Og jeg selv må bruge en hel dag på at pakke gaverne ind på opfindsomme måder, så det samme ikke sker for mine egne børn. Men producenterne af indpakningspapir har efter sigende gyldne dage!

En positiv side har det dog haft, idet jeg så har udviklet en helt ny teori for optimal pakning af irregulære og til tider temmelig store objekter under juletræet. Det har resulteret i en algoritme, som jeg har implementeret i et program til computeren, som efter indtastning af gavernes ydre mål beregner den optimale pakning af gaverne. I år har jeg, klog af sidste års skade, hvor morfars chokolade kom til at ligge under bl.a. de tre første bind af Encyklopædien, indføjjet to nye parametre i programmet: vægt og belastningsudholdenhed.

På selve dagen har min kone forbudt mig adgang til køkkenet. Det kommer sig af, at jeg engang var meget optaget af fysisk gastronomi. Jeg insisterede på, at jeg med mine teorier sagtens kunne stå for at ordne den sprængte and, med det resultat at vi havde kalkunkød, fars og svesker ud over hele køkkenet. Det var absolut den definitive afslutning på min karriere i køkkenet.

Men jeg har også nok at gøre i stuen, hvor jeg skal pynte træet. Jeg forsøger at varie-

re pyntningen fra år til år, men altid holdt i en bestemt stil. Jeg husker stadig tilbage på det år, hvor jeg havde brugt Fibonacci-følgen som udgangspunkt. Det gav et meget harmonisk juletræ bortset fra den næstøverste gren, hvor der hang 34 glaskugler. Min største fejl gjorde jeg nok det år, hvor jeg lod tilfældighed være det overordnede princip. Jeg tog al julepynten og blandede i en stor æske, kravlede op på en stige og hældte al pynten ud over træet, men resultatet var mildest talt katastrofalt!

Inden aftenens middag skal jeg også have fundet måleudstyret frem til mine to langtidsforsøg. Jeg har to forsøg kørende, som strækker sig over mange år. Det ene er en undersøgelse af alkohollens indvirkning på onkel Hans. Det har efterhånden kørt i mange år og der er en klar tendens i retning af, at Hans tidligere og tidligere bliver beruset og fjollet og vil lege små julelege med sin kone Margrethe. Det andet eksperiment er en undersøgelse af gave-kraftens påvirkning af børnene. Der lader til at være en klar aldersafhængighed i potentialet for denne kraft: jo ældre, des svagere kraft. Mere overraskende er det måske, at denne aldersafhængighed er afhængig af kønnet af det pågældende individ. Potentialet falder hurtigere af med alderen for piger end for drenge. Når vi langt om længe når til gaveudpakningen slår det aldrig fejl, at jeg begynder at tænke over gavernes tilstand inden udpakning: forefindes de i en superposition af alle mulige gaver inden de bliver pakket ud, og kollapser de først til en egentlig egentilstand ved udpakningen? Det er stadig et ubesvaret spørgsmål, og jeg har endnu ikke udtænkt et forsøg, der kan be- eller afkræfte det.

Der er naturligvis også en hel masse statistisk materiale, der skal indsamles. Jeg fører nøje statistik over gavernes fordeling og mandelgavens placering. I øvrigt har jeg forgæves forsøgt at finde en optimal strategi for at få mandelgaven, men er endnu ikke nået frem til et andet resultat end, at det betaler sig at spise meget. Efter jul hænger jeg årets resul-

Jul i Føk

---

tater af den statistiske undersøgelse op i køkkenet, så alle kan se hvordan, gavefordelingen udvikler sig. Og så begynder forberedelserne til næste års jul. Allerede i januar begynder jeg at tænke på hvilke aspekter ved julen, jeg endnu ikke har underkastet en ordentlig vi-

denskabelig analyse. Og hvert år kommer jeg faktisk på noget nyt. Om ikke andet kan jeg altid finde på noget nyt matematisk julepynt.

God Jul!

TK & Sporvejene

Jo mere du ved, jo mindre tjener du!

Ved at tilpasse nogle simple regneregler til anvendelse på nogle forslidte psykologiske klicheer, kan man opnå ny indsigt i hemmeligheden bag rigdom og succes.

Ved anvendelse af flertydigheden af det engelske ord power på de velkendte udtryk, får man følgende relationer:

Viden er magt (Knowledge is Power).

Tid er penge (Time is Money).

Og som enhver Føklæser burde vide:

Effekt er arbejde divideret med tid (Power is Work over Time).

Hvis vi erstatter disse velkendte stumper visdom med nogle simple ligninger (og bruger de engelske gloser som udgangspunkt), får vi:

$$\text{I) } K=P$$

$$\text{II) } T=M$$

$$\text{III) } P=W/T$$

Nu gennemføres simpel substitueringsslageregning: For P i ligning I) indsættes III), hvilket giver:

$$\text{IV) } K=W/T$$

For T indsættes nu ligning II):

$$\text{V) } K=W/M$$

Nu begynder det at ligne noget. Vender vi nemlig tilbage til den ikke-matematiske prosaform, står der i V):

Viden er lig arbejde divideret med penge.

Hvad det betyder, er:

1) *Jo mere man ved, des mere arbejde udfører man, og*

2) *Jo mere man ved, des mindre tjener man.*

Isoleres M (penge) i ligning V) fås:

$$\text{VI) } M=W/K$$

Dvs. Penge er lig arbejde divideret med viden. Af VI) ses, at M går mod uendelig for K gående mod nul, uden den mindste sammenhæng med mængden af udført arbejde. Hvad betyder det?:

Jo flere penge man tjener, jo mindre ved man.

Isoleres W (arbejde) i V), får vi:

$$\text{VII) } W=M \times K$$

Dvs. Arbejde er lig penge ganget viden, som betyder:

Dumme rige laver kun lidt eller intet arbejde.

Vi overlader til læseren at drage de socioøkonomiske konsekvenser af dette nye gennembrud i den matematiske samfundsvidenskab. Selv har Føk en fornemmelse af, at denne nyopdagede naturlov i grunden afspejler en samfundsgavnlig lovmæssighed. Tænk hvor mange ulykker der kunne komme ud af det, hvis de dumme og rige ligefrem gav sig til at arbejde i stedet for at overlade arbejdsmarkedet til os kloge og fattige...

Lynch, Kaidin

FreshDice

“Freshdice Inc. Adgang på byggepladsen forbudt”, står der på skiltet. Det rustne flethegn rasler i vinden, som blade engang gjorde om efteråret. Howl Cane står og kigger ind mellem de rustrøde masker, lastbiler kommer med byggematerialer. Han kan se det hegn der afgrænser byggepladsen på den anden side. Bag det ligger den golve afsvedne rustrøde ørken af gammelt metal, biler fra forrige århundrede og køleskabe der forlængst har sluppet freonen. Han kan høre en skæreblander der æder sig vej gennem de sidste meter metal, ned mod den sure jord. Han spekulerer på hvad de bygger. Det ligner en pumpestation, men han er ikke sikker. Området er, hvad den sidste rest af demokrati, vil betegne Wasteland, ubrugeligt område, ikke anvendeligt til beboelse. Cane er borgmester i en lille by på rustsletten. Den har officielt intet navn, er ikke på noget kort, ikke i nogen plan eller nogen database. Indbyggerne er “blanks”, identitetsløse medlemmer af et samfund, hvor information og penge er lig magt. De fleste har selv på en eller anden måde meldt sig ud af samfundet. En af de første indbyggere var Billy Smith, han er hacker og har hjulpet mange af de andre indbyggere ud af det korrupte, sønderskudte demokratis enorme databanker. Året er 2078, verden har givet op overfor de miljømæssige problemer. Hist og her bor folk, vel at mærke rige folk, i beskyttede byer under plexiglaskupler. Resten af verdens befolkning lever i den stærkt forurene atmosfære. Flere og flere bliver erklæret 'specielle'. Muterede gener og underlige DNAfejl er hverdagskost. Alt dette tænker Cane mens hans ser metallet blive fjernet, kørt til et andet sted af lastbilerne. Gravemaskinerne gør sig klar til at grave et hul.

“Bruce Johnson” står der på ID-Clipsen på den slidte arbejdsjakke. Et vejrbitd ansigt kigger ud over byggepladsen, han kan se en skikkelse stå og kigge gennem hegnet. Han har hørt mange historier om sigøjnere, “blanks” og andre identitetsløse mennesker. De fleste negative. Historier, hvis formål er, at udskyde dem fra det “etablerede” samfund. Han fører termoplastkoppen op til læberne og drikker den halvlunkne syntetiske kaffe, hans højre hånd er pakket ind i beskidt gaze. Bruce spekulerer på hvor de bor, hvor mange de er og om de kan blive et problem for firmaet. Inderst inde har han lidt ondt af disse stakler, men firmaets interesser kommer i første række. Sjakket har kun været her en uge. I udkanten af byggepladsen holder folkenes campingvogne. I forgårs kom stormen, firmaet havde glemt at undersøge området inden de sendte hans sjak herud. Uheldet skete da han skulle udenfor, han nåede ikke at få mere end hånden udenfor døren, smerten kom hurtigt som små nåle. På ganske få sekunder blev hans hånd revet til blods. Madson bliver hentet i morgen. Hans hoved, hals, tøj og hænder er fuldstændigt flænset. Ikke småting den gale mand vil gøre for lidt sprut. Han håber de har beskyttelsesdagter med i morgen ellers får de problemer. Han trommer med fingrene på koppen og tager en slurk mere.

Solen står lavt over sletten, den skærer ikke så meget i øjnene mere, faktisk kan han ikke huske hvornår solen for alvor har blændet ham, måske engang da han var dreng. Det ser ud som om den vil gå ned bag skikkelsen ved hegnet.

Cane forsøger stadig at regne ud hvad de laver, men giver op og trasker hjemad. Byen kalder de Rødby. Dens indbyggere har forsøgt at rydde metallet væk og det er flere steder lykkedes. Den ligger beskyttet i en slags metaldal, umulig at se på mere end 200 meters afstand. Flere mindre volde beskytter indbyggerne mod metalstormene, røde storme der bringer små skarpe rustflager med. Cane når et skjult vejmærke der viser vej til Rødby, drejer til højre mellem

stabler af gamle kampvogne og lastbiler. Han tænker på byens seneste investering, i 2 år har alle indbyggerne brugt meget af deres tid på at bygge en underjordisk mur hele vejen rundt om byen. Formålet med muren er at holde omgivelsernes giftstoffer ude af byens jord. Biologiske metalædere har fjernet 70 giftstoffer i byens undergrund, de arbejder stadig. Cane når byens udkant og bliver mødt af nogle af byens børn. De er laset klædt og leger med hjemmelavet legetøj lavet af dåser og gamle ting. Han går gennem byen og ind til sin nabo, Billy Smith.

-“Hallo er der nogen hjemme!” Råber han ind gennem den åbne dør. Intet svar. Han trykker på det ridsede kontrolpanel ved siden af døråbningen. Et slidt tastatur kommer frem under en dækplade. Han taster og får forbindelse med Smith. Han er i CyberSpace. Howl taster “VOICE” og går i voice med Smith. -“Der er sket noget vigtigt.” Siger han til Smith. “Kommer du ud, eller skal jeg gå Online?”

-“Gå Online, jeg har ikke tid.” Lyder svaret. “Jeg er på koordinat +20030354 +45500407 -03229143 Vi ses.”

Cane går hjem og sætter sig ved sin egen CyberDeck, sætter elektroderne på hovedet og springer ind... Han svæver over det blå net. Rundt omkring er der forskellige Net-ikoner og mere almindelige visuelle symboler. Det tager altid lidt tid for ham at vænne sig til det vægtløse rum. Han taster koordinaterne ind og befinder sig millisekundet senere ved siden af Billy. Billy er ved at undersøge en offentlig ubeskyttet database. Han er ikke omgivet af de beskyttelsesprogrammer han plejer at bruge når han arbejder. Cane starter et audioproccetion program. Der kommer en kugle af rødt gennemsigtigt lys rundt om dem. Han begynder at fortælle om sin opdagelse. Billy ser betænkelig ud og svarer, at de nok hellere må kigge FreshDice lidt i kortene. Han starter en infotracer der hurtigt lokaliserer de relevante data om området. Grønne selvlysende bogstaver toner frem på en virtuel skærm. Billy bladrer gennem teksten og finder det han søger.

“Pr 01.04.2078 har megacorp FreshDice Inc. købt området sektor 405, området er ifølge den offentlige database ubeboet og erklæret Wasteland. End of File.”

Han søger igen, denne gang på FreshDice Inc. Tracerprogrammet spytter megacorp-beskrivelsen ud.

“FreshDice Inc. grundlagt 2054. Ejer: William T. FreshDice.

Produktion: Hovedsagligt langlevetidsbatterier, elektriske komponenter og små standardkredsløb.

Estimeret overskud: 262 mio World Dollars.”

“Hmmm”, siger Billy, “Ikke noget mystisk, udover grunden til at købe et Wastelandområde.” Han starter et CyberSpace-mapping program og sætter traceren til at finde FreshDices CyberSpace koordinater. Til Cane siger han, at han nok hellere må holde sig lidt i baggrunden. Cane starter et viewpointprogram og låser det på Billys figur. Billy starter et par programmer der slører hans netfigur. Det eneste Cane kan se er et svagt hvidt omrids af Billy.

-“Jeg venter her”, siger han til ham.

-“Ok!” Svarer Billy og bevæger sig hurtigt mod FreshDices database.

Billy står foran en gammeldags silicium-chip der sidder i et print med bogstaverne “FreshDice Inc.” nedenunder. Bag logoet er databasen. Han starter et scannerprogram, der lynhurtigt fortæller ham at han står overfor et bouncer-program. Han kender dette beskyttelsesprograms svagheder, hvis man narrer den til at angribe kan man lynhurtigt og uset smutte udenom. Han gør en simuleret angriber klar og starter den med forsinkelse. Mens tælleren går mod 0 sniger

Føk Novelle

---

han sig så tæt på bounceren som muligt, hans hjemmekodede intrusionprogram beregner hans bane forbi bounceren og ind i sikkerhed bag den. Et lille display kommer til syne i øverste højre hjørne af hans synsfelt, den simulerede angriber sender start-signalet og intrusion-programmet ligger på lur efter bouncerens reaktion. Det hele sker på mindre end et sekund. Bounceren kaster den falske angriber bagud i matrix'en og Billys intrusion-program flytter ham lynhurtigt bag bounceren. Han er inde...

Foran ham kan han se forskellige Net-Ikoner. En ligner en slags kurve, en anden et øje. Han leder efter en der ligner et kort og finder det hurtigt. Han går ind og begynder at søge på sektor 405. Kort efter udlæses planerne for området. Der står at FreshDice ikke har modtaget alle planerne fra myndighederne. Det sker om 3 timer. Han tager en kopi af filerne og forsvinder lige så hurtigt som han kom. Billy og Cane springer ud.

Tilbage i real reality går Cane ind til Billy, der allerede er ved at læse de stjalne filer ind i en almindelig Okida Computer. I ro og mag kan de nu studere FreshDices planer på den holografiske bordfremviser. Det er en rørledning der er ved at blive bygget hele vejen fra FreshDices nærmeste fabrik. Den skal lede overskydende giftigt spildevand fra batteriproduktionen ud i et stort hul i jorden. Det lader ikke til at FreshDice har tænkt sig at bruge mange penge på rensning af vandet. Udenfor vinduet kan han se at det trækker op til storm. Forældre henter deres forpjuskede børn ind fra gaden. Cane indkalder via byens interne kommunikationsystem til hastemøde i rådssalen. 15 minutter efter er 3/4 af byens repræsentanter dukket op. Billy og Cane fremlægger deres opdagelser, fortvivelsen breder sig. Debatten starter, en foreslår at gå til medierne, en anden foreslår myndighederne. Forsamlingen bliver dog hurtigt enige om, at der ikke er mange chancer for at blive hørt. Cane foreslår at de skal arbejde på at forsinke projektet mest muligt. Det bliver vedtaget. Folk forlader med en smule håb salen. Der er udvalgt en gruppe, der hurtigst muligt skal organisere aktionen.

Catrine Ford og Billy Smith skal ordne FreshDice i CyberSpace, Cane skal lede en lille gruppe ind bag hegnet. Jameson, en tidligere soldat fra 3. Verdenskrig ligger inde med nogle gamle miner, ammunition og våben, der bliver fordelt blandt dem. Gruppen ligner ikke just en kampklar gruppe.

–“Vi bruger ruststormen som skjul, er der nogen der ikke har en god beskyttelsesdragt?” Cane kigger spørgende rundt på ansigterne. John Dancer, en stor muskuløs mand, træder frem.

–“Min kan godt trænge til en ny højre skulder.” Brummer han og ser Cane i øjnene.

–“Snak med Spence og se om du kan få den fixet inden for den næste time.”

–“Ok!” siger Dancer og træder tilbage.

–“Andre problemer?” Spørger Cane, øjnene fejer hen over ansigterne. Ingen siger noget.

–“Godt, vi mødes her om 1 time.” Cane går hjem. I skabet med arbejdstøj finder han sin beskyttelsesdragt, den er lavet af sort læder og har glatslebne metalskinner indlagt, slebet af mange stormes brug. Man kan se små prikker af rust dybt i metallet, som et metalgelænder efter mange års brug. Tavst trækker han i den og anbringer masken for ansigtet. De vil forsøge at bilde FreshDice ind at området er ubrugeligt og særdeles farligt at færdes i. Han spiser lidt og spekulerer på en plan mens han går tilbage til rådssalen. De andre er dukket op, der står værktøj, skovle og våben langs en væg. Udenfor holder en gammel luftpudelasbil, et af byens få transportmidler. De begynder at læsse udstyret på bilen. Catrine og Billy dukker op. De siger til Cane, at de er klar og springer over så snart det er muligt. Gruppen sætter sig op bagpå lastbilen, Billy og Catrine går hjem. De kører gennem stormen mod byggepladsen, det er blevet mørkt.

Bruce Johnson vågner, 07:10 viser de røde digitaltal på vækkeuret. Solen er så småt ved at kravle fri af de lavthængede skyer. Stormen er løjet af i løbet af natten. Han har ligget vågen og lyttet til rustflagerne mod ruden, han er ikke sikker, men tror nok han hørte noget andet i løbet af natten. Skubber det væk og står op. På Okidaen ligger en besked fra HQ, Madson bliver hentet klokken 09:00. Han forlader campingvognen med et rundstykke i hånden. Sjakket er samlet og dagens arbejde begynder. I dag skal hullet graves. De går i gang, Fayher kører gravemaskinen i stilling og begynder at fjerne den rustrøde jord. Forskellige forvredne metalgenstande dukker op, jorden køres væk. Bruce kigger på uret 08:44, på gravemaskinen og derefter på solen. Han bliver blændet, men ikke af solen. Eksplosionen trykker luften ud af hans lunger, han bliver kastet bagover. Braget gør ondt i hans ører. Fayher! Tænker han og forsøger at rejse sig. Han har ondt i benet, men kommer møjsommeligt op. Gravemaskinen ligger væltet nogle meter fra krateret, skovlen er væk. Gnisterne springer ud fra den bortsprængte arm. Krateret er ca 8 meter i diameter, han humper ned mod maskinen. 08:46, om 14 minutter kommer firmaet. Han kommer ned til førerhuset, ruderne er væk, der er blod og glas overalt. Døren binder, men han tvinger den op. Fayher, eller resterne af ham vælter ud af døren. Bruce vender sig væk og kaster op, med sur smag i munden humper han væk fra vraget. 08:51, ni minutter. Bruce kan høre Rawlings skrig lidt væk, se ham holde sig på maven. Mellem de blodige hænder stikker et rør ud. Han humper hen mod den skrigende mand på jorden, forsøger at berolige ham. Syv minutter. McAbre kommer løbende med forbindingskassen, han er sjakkets sygehjælper. Han finder en morfinsprøjte frem, og lægger mærke til at der mangler nogle i kassen, Rawlings øjne bliver fjerne. Med øvet hånd fjerner han røret fra Rawlings mave og forbinder såret. Firmaets ambulance kommer, de havde hørt eksplosionen og gjort sig klar. Tingene falder lidt til ro, efter et kvarters tid kører ambulancen. Han sætter sig hen til Okidaen.

```
>Enter username: Bruce Johnson.  
>Local login: XXXXXXXXXXXX  
Han logger op på HQ's mainframe.  
>Sending identification-code...Done!  
>  
>Code accepted, Welcome to Freshdice Inc.  
>  
>Request all data concerning Sector 405.  
Han logger af og læser filerne.
```

“Pr 01.04.2078 har megacorp FreshDice Inc. købt området sektor 405, området er ifølge den offentlige database ubeboet og erklæret Wasteland. End of File.”

“Sektor 405 har tidligere været brugt af militære myndigheder som losseplads. ADVARSEL: DER KAN FINDES VÅBEN, AMMUNITION OG SPRÆNGSTOF I OMRÅDET. Nærmere oplysninger er klassificeret. End of File.”

Bruce læser teksten igen, forbløffet læner han sig tilbage i stolen. Griber ud efter mobilvideofonen og ringer til HQ. Hans måben har vendt sig til raseri. Hvorfor har vi ikke fået noget at vide, tænker han. Han får fat i sin boss, svaret lyder at informationerne først kom i nat. Han smækker rasende røret på. 1 time senere ringer HQ op, de siger at sjakket godt kan begynde at pakke sammen. De har fundet et egnet hul i nærheden...

Ursem

Månedens ord: Citronhaj

Ordet CITRONHAJ er betegnelsen for en person, der opkøber alle citroner i et givet lokalområde. Dette medfører så, at een person bestemmer citronprisen suverænt. Det virker måske ikke som det store problem i nutidens Danmark, men i Surigane, er det stadigvæk et stort problem. Problemet udspringer af at kongefamilien har deres egen citronhave, den såkaldte "Köenigliche Citronen-garden des Köenigs". Da kongefamilien således er selvforsynende med hensyn til deres citronforbrug, medfører det, at de ikke gider sætte en stopper for de magtfulde CITRONHAJERS hærgen. I den seneste tid er befolkningen dog begyndt at røre på sig (og hinanden), for, som det ses på billedet, er de andre citronhandlere (hvilket vil sige stort set resten af befolkningen, bortset fra Melon-Mogens og Friske Frank Fisk), meget sure på de rige monopol-svin. Hidtil er det dog lykkedes de pligtopfyldende embedsmænd, at holde befolkningen stangen, ved at true dem med sure miner. Det er nemlig fra disse sure miner, det sur-middel befolkningen bruger som erstatning for rigtige citroner, bliver gravet frem. Den mest kendte og rigeste CITRONHAJ, der nogensinde har levet må uden tvivl være Lars Lynhånd. Han grundlagde sit imperium, ved at stjæle citroner fra de andre lovlydige borgere. Det foregik på den måde, at han stod og undersøgte de handlendes citroner og pludselig var hans hænder tomme. Der var ingen af de handlende der mistænkte ham for at stjæle, de regnede bare med, at der måtte være et naturligt svind, efterhånden som frugterne tørrede. På sit dødsleje afslørede Lars Lynhånd endelig hvordan han havde båret sig ad. Det viste sig at han havde skyndt sig at smide citronen op i sin turban, for derefter at se uskyldig ud. Det var efter denne afsløring udtrykket: "At få en citron i turbanen" blev ækvivalent med at være heldig.

Yderligere oplysninger findes i:

TUREN GÅR TIL SURIGANE Politiken 1923.

HVOR BLEV HAM MED CITRONEN AF? Dramatisk skuespil af Sur Lancelot.

SUR, SUR, SUR Suriganes dokumentariske nationalsang.

MMMMMMM, ARRG. OPSKRIFTER MED CITRON Dramatisk kogebog af K. Hüttemeier, Forlaget Imams, 1887.

Mads Føks Konversationsleksikon bind III

KALENDEREN

- Fredag d. 22. November : Nogen vandaliserede og molestrerede på det groveste Mads Føks nyophængte postkasse ved Mat.Kant. Har det mon noget at gøre med Biogasfesten i kantinen samme aften? Til erstatning for den uheldige pappostkasse har vi hængt en mere solid postkasse af træ op samme sted. Vi beder venligt men bestemt om, at der bliver udvist den påkrævede respekt for det fine håndværk! Nåh, ja og så lige lidt om den simple ide bag postkassen: den er til indlæg, hetz og beskeder til redaktionen. Prøn den!
- Fredag d. 20. December : Mads Føk nr. 4 udkommer
- Fredag d. 20. December : TÅGEKAMMERET holder julefest i Mat.Kant. med spisning og – kan det undre nogen – århundredets revy.
- Tirsdag d. 24. December : J.U.Lehmann brænder sit hjem af med sine hjemmelavede julelys med granlugt.
- Mandag d. 3. Februar : Et nyt semester truer... Og der er blevet plads til cyklerne igen.
- Fredag d. 7. Februar : NAT-Bar i Vandrehallen.
- Mandag d. 10. Februar : KuFo holder foredrag med Svend Åge Madsen. Forhåbentligt bliver der trængsel til dette arrangement (jvf. lederen).
- Onsdag d. 12. Februar : Tutorgruppen holder 0. stormøde klokken 16 et sted på D gangen. Vil du være tutor for de nye studerende i efteråret 97 så mød op.
- Fredag d. 14. Februar : Døddlinie på Føk nr. 5
- Juni '97 : "Through forces still not fully understood, Mads Føk's office became the center of a new black hole due to the enormous amount of mess the Tutorgroup had accumulated in there during the years!" (Fik i den – endnu engang?)